

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο κ. Νεοκλής Καζόζης, τέως καθηγητής του Πανεπιστημίου, εις έκτενή μελέτην του, δημοσιεύει τὸ πρῶτον ἐν σειρᾷ ἁρθρῶν εἰς τὸν «Ἑλληνισμὸν», ἐπιτιθέμενος μετὰ δυνάμειος καὶ ἐπιχειρημάτων κατὰ τοῦ πολιτικοῦ κοινοβουλευτικοῦ καθεστῶτος, ἀποδεικνύει ὅτι ὅλα τὰ κακὰ ἐν Ἑλλάδι ἐπήγαγον ἐκ τοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ, ὅστις σημαίνει παρ' ἡμῖν τὴν κομματικὴν ὀλιγαρχίαν. Αὐτὸς ἐφθεῖρε τὰς δυνάμεις τῆς Ἑλλάδος ὡς ἔθνος καὶ ὡς Κράτους. Ο κ. Καζόζης παρακολουθῆσας τὴν πολιτικὴν κατάστασιν ἀπὸ ἐτῶν καὶ μετὰ τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ ἐπικοινωνήσας ἐσφυγμομέτρησε τὴν νόσον, ἐξ ἧς πάσχομεν καὶ τὴν διαγνώσιν αὐτοῦ μετὰ πολλῆς δριμύτητος, ἀλλὰ καὶ εἰλικρινείας ἐκθέτει, χαρακτηρίζων τὸν Ἑλληνικὸν κοινοβουλευτισμὸν ὡς ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν οὐχὶ τῶν κοινωνικῶν, πολιτικῶν, ἐθνικῶν συμφερόντων, ἀλλὰ εἰς τὴν τῶν ἰδιωτικῶν, ἐπαρχιακῶν, κομματικῶν, καὶ ὡς περιοριζόμενον εἰς λογοκοπίαν καὶ εἰς ἐνέδραν πρὸς κατάληψιν τῆς ἐξουσίας ἢ ἀγῶνα πρὸς παρομονίην ἐν αὐτῇ. Εἶνε ἡ μελέτη οὕτη μία πολιτικὴ ψυχολογία λίαν ἐπὶ κίριος καὶ ἐνδιαφέρουσα πάντα πολίτην θέλοντα νὰ ἴδῃ εὐτμεροῦσαν τὴν πατρίδα.

Τὸ Ἡρώον τοῦ ἀγῶνος. Ἐξεδόθησαν τὰ τεύχη β', καὶ γ', περιέχοντα θαυμασίας τετραχρώμους εἰκόνας τῶν ἀγωνιστῶν Ἀλ. Ὑψηλάντου, Ἰακ. Τερπάζη, Παν. Κεφαλᾶ, Νικηταρά, Κ. Κανάρη, Γεωργ. Ὀλυμπίου, Ἀλ. Μαυροκορδάτου καὶ Δημ. Ὑψηλάντου.

Βιογραφίαν τοῦ **Ἰωσὶα Καρδοῦτσι** μετὰ χαρακτηρισμοῦ αὐτοῦ ὡς ποιητοῦ ἐξέδωκεν ὁ πολιτευτὴς Κεφαλληνίας κ. Α. Τυπάλδος Μπασιάς. Ἐν προλόγῳ ὁ κ. Σπ. Δάμπρος ἐξαιρεῖ τὸν φιλελληνισμὸν καὶ τὴν ποιητικὴν ἀξίαν τοῦ ἐπιφανεστάτου Ἰταλοῦ πατριώτου, διδασκάλου καὶ ὕμνωδου. Ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Καρδοῦτσι ὁ κ. Μπασιάς παραθέτει ἐν ἐμμέτρῳ μεταφράσει τὰς «Ἑλληνικὰς Ἀνοιξεις». Διὰ τῆς μελέτης ταύτης ὁ μέγας Καρδοῦτσι γίνεται γνῶριμος καὶ εἰς τοὺς μὴ δυναμένους νὰ τὸν ἀποκαύσουν ἐν τῇ μητρικῇ του γλῶσσῃ.

Ο κ. Χρ. Βαρλέντης γράφει ποιήματα ἀπὸ εἰκονομασίας καὶ ὁ καρπὸς τῆς πολυετοῦς ἐμπνεύσεώς του ἀπεκρυσταλλώθη εἰς ἓν ἑκατοντασέλιδον τομίδιον μετὰ τὸν τίτλον «**Θρύλοι**». Ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτῶν τὰ ποιήματα δὲν εἶναι πολλὰ. Ἐξ αὐτῶν τὸ μέρος τοῦ ἐπιγραφόμενον «Στροφές» καθὼς καὶ τὰ ποιήματα «τῆς Ἀγάπης» εἶνε τὰ ἀρμονικώτερα. Ἡ ἔμπνευσις τοῦ ποιητοῦ εἶνε ποικίλη. Ἡ πατρίς καὶ ὁ κοσμοπολιτισμὸς ἐμπνέουσιν ὅσον καὶ ἡ κόρη καὶ ὁ θάνατος καὶ ἡ εἰδυλλιακὴ ζωή.

Ο φιλόλογος καὶ συντάκτης ἐν τῷ Νεοελληνικῷ Λεξικῷ κ. Ἀθ. Μπούτουρας διετύπωνεν εἰς τεύχος φωτεινὰς ἰδέας περὶ **Φιλολογίας, Ἐκπαιδεύσεως καὶ Κοινωνικῆς μορφώσεως**. Καταδεικνύει τὴν σημασίαν τῆς φιλολογίας διὰ τὴν καθόλου μόρφωσιν, ὑποστηρίζων ὀρθῶς ὅτι ἡ ἱστορία τῶν γραμμάτων παρ' ἡμῖν εἶνε πιστὴ ἀναπαράστασις τῆς πολιτικῆς ἡμῶν ἱστορίας. Ἐρευνᾷ τὴν φιλολογικὴν, παιδαγωγικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἐν Ἑλλάδι μόρφωσιν, ἧς εὕρισκε ἀτελεῖς καὶ καταστρώνει τὰ ἐκ τῆς ἀτελείας ταύτης ἀποτελέσματα, ὧν σπουδαιότερον ἡ ἑλλειψὶς ὑγιούς κοινῆς γνώμης. Ἀσχολεῖται ἐν τέλει εἰς τὰς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ὑποδεικνύων πῶς πρέπει αὕτη νὰ βελτιωθῇ.

Ο αὐτὸς συγγραφεὺς κ. Μπούτουρας, ἐξέδωκε μο-

νογραφίαν περὶ τῶν «**Ὀνομάτων τῶν μηνῶν ἐν τῇ Νεοελληνικῇ**». Διατρέχων εἰς τὴν ἱστορικὴν παράδοσιν περὶ τῆς ὀνομασίας τῶν μηνῶν, παρακολουθῶν τὴν ἐξέλιξιν αὐτῶν, παραθέτει τὰ ὀνόματα ἐκ γεωργικῶν καὶ φυσικῶν λόγων, ὡς καὶ ἐξ ἑορτῶν ἢ ἰδιωτήτων τῶν μηνῶν καὶ παραθέτει ἀλφαριθμητικῶς τὰ ὀνόματα καὶ ἐπίθετα τῶν μηνῶν μετὰ τῶν παραλλαγῶν, μετὰ τῶν τόπων, ἐν οἷς ἀπαντῶνται κ.λ.π.

Leonard de Vinci par le baron Carra de Vaux. Editeurs Bloud et Cie. Paris.

Πρὸ ἑκατὸν περίπου ἐτῶν ἔγραψαν ὅτι: «Δὲν διατρέχει τις ποτὲ τὸν κίνδυνον νὰ μὴ γίνῃ μέγας, ὁσάκις ἐπιδίδεται εἰς ἓν καὶ μόνον πρᾶγμα. Ὁ Da Vinci γεννηθεὶς μὲ πολλὰ πλᾶ δῶρα, μὴ θυσιάσας τὰ ἐν διατὰ ἄλλα, δὲν ἔμεινεν ὁ πρῶτος εἰς κανὲν εἶδος».

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας τοῦναντίον, οἱ σοβαροὶ συγγραφεῖς παραδέχονται σχεδὸν ὅτι ὁ Da Vinci ὑπῆρξεν ὁ μεγαλύτερος μετὰ τὸν ἀντιπάλων του, ὁ πρῶτος ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τῷ γήτρῳ ὅπερ ἄσκει εἰς ἓν εἶδος ὑποστηρίξῃ καὶ αὐξάνει ἐκεῖνο τὸ ὅποιον λέκτεται εἰς τὸ ἄλλο εἶδος. Ὅτι ἀκριβῶς πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ἢ τὸ πλῆροσφορηθῶμεν ἀναγινώσκοντες τὸν τόμον τὸν ἀκριβῆ καὶ τέλειον τὸν ὅποιον ὁ κ. Carra de Vaux ἀφιερῶ εἰς τὸν Βίντσι ὡς «ren-seur». Τα τετράδια τοῦ Λεονάρδου δὲ Βίντσι ἔτινα εἶνε ὅγκος συγκεχυμένους ὄνουνται νὰ καταπτῶσιν ἀντιληπτὰ σήμερον χωρὶς εἰς τὴν ταξινόμησιν, ἣν προσευτικῶς ὑφίσταται ἡ ἐπιστήμη.

Buche z par G. Castella. Editeurs Bloud et Cie. Paris.

Κοινωνιολόγος πρόδρομος τοῦ κοινωνικῶν καθολικισμοῦ ὁ Μπουσὲ εἶνε ταυτοχρόνως καὶ φιλόσοφος ἱστορικός. Ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐξέυρεσιν τοῦ νόμου τῶν ἱστορικῶν γεγονότων. Καίτοι ὁ τύπος δι' οὗ περιβάλλονται αἱ βλέψεις τῶν δυσεπιλύτων τούτων προβλημάτων φαίνεται ἥκιστα φαινὸς, εἶνε ἐν τούτοις, ἀντάξις προσοχῆς ἵνα καταστῇ γνωστὸς εἰς τοὺς ἐνασχολουμένους περὶ τὰ τοιαῦτα. Ὑφίσταται δὲ καὶ σύστημα πρωτότυπον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «buchéisme» καὶ ὃ μακρὰν θεωρεῖται ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἦναι πᾶσα ἀρχὴ καὶ αἵρεσις ἐτοιμόρροπος καὶ ἀξιοπεριφρόνητος.

Ο κ. Κ. Παλαμᾶς ἐξέδωκε νέον τόμον ποιημάτων, περιλαμβάνοντα κυρίως τὴν «**Φλογέρα τοῦ Βασιλεῖα**», διηρημένην εἰς 12 λόγους. Προηγείται ὁ «Γῆς τῆς Χήρας» καὶ ἔπεται ἡ «**Ἡρωικὴ τριλογία**» (τραγοῦδι ἀφιερωμένο στῇν Τραγωδίᾳ, ἄλλο στῆν θάνατον τοῦ Ἰῆν καὶ τρίτο στῆν Γαριβάλδην). Οἱ γλωσσικοὶ ἰδιωτισμοὶ ὑπεραφρονοῦν.

Ὑπὸ τὸν τίτλον «**Les bains de Phalère**» ὁ κ. Λουδοβίκος Μπερτρὰν ἐξέδωκεν ἐν Παρίσις ἐν ἑλκυστικὸν μυθιστόρημα διακρινόμενον διὰ τὴν ψυχολογικὴν παρατήρησιν. Θέμα μία ραδιουργία ἐρωτικὴ ἐνὸς διπλωμάτου πρὸς νεαρὸν Ἀθίδαν. Ο κ. Μπερτρὰν πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἑλλάδα, ἐδημοσίευσεν τὰς ἐντυπώσεις του εἰς τὴν «**Revue des deux Mondes**».

Αἱ τρεῖς ὁραιότεραι κωμῳδαὶ τοῦ Ἀριστοφάνους «**Οἱ ὄρνιθες**», «**Οἱ βάτραχοι**» καὶ αἱ «**Νεφέλαι**» ἐξεδόθησαν εἰς τὴν σειρὰν τῆς «**Βιβλιοθήκης Ἀρχαίων Συγγραφέων Γ. Φέξη**». Μεταφραστὴς αὐτῶν εἶνε ὁ κ. Πολ. Δημητρακόπουλος, ἐπιδέξιος χειριστὴς τοῦ σατυρικοῦ στίχου καὶ συνεπῶς ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐνδεδειγμένος διὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ δαιμονίου

ποιητοῦ εἰς τὴν σημερινήν μας γλώσσαν. Αἱ ὑποθέσεις τῶν Ἀριστοφανείων κωμωδιῶν ἔχουν συγχρονισμόν καταπληκτικὸν καὶ ἐνημεροσύνην ἐν σχέσει μὲ τὴν σημερινήν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν μας, ὥστε ἀναγινώσκων κανεὶς αὐτὸς νὰ ἐνθυμῆται πολλὰ ἔκτροπα τῆς σημερινῆς ζωῆς καὶ νὰ ἀνευρίσκῃ τὴν διακωμώδησιν συγγρόνων γελοιοτήτων. Εἰς τοῦτο δὲ συνετέλεσεν ὅχι μόνον ἡ τόσον γενικὴ καὶ τόσον ἀληθινὴ σάτυρα τοῦ Ἀριστοφάνους, ἡ προσαρμοζομένη εἰς τὴν καθόλου ἀνθρωπίνην ἀτέλειαν, ἀλλὰ καὶ ἡ δεξιότης καὶ ἡ σκυριτικὴ ἀντίληψις τοῦ μεταφραστοῦ, ὁ ὁποῖος συνεταύτισε τὴν προσωπικότητά του μὲ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀρχαίου κωμικοῦ. Εἰς τοὺς «Ὀρνίθας» σατυρίζονται αἱ πολιτεὶα καὶ ἀερολογία καὶ διακωμωδοῦνται τὰ πολιτικὰ τῶν Ἀθηναίων πράγματα, ἐνῶ γοργὸς τοῦ ποιητοῦ ὁ οἶστρος σπαθίζει πρόσωπα ἐπιφανῆ ἢ ἄσθημα κατὰ τὴν ἀνύψωσιν αὐτοῦ εἰς ὕψη γενικωτέρας κοινωνικῆς καὶ ἡθικῆς ἀντίληψεως.

Εἰς τοὺς «Βασράχους» φανερώνεται ὑπὸ τὴν κωμικὴν αὐτῆς ὕψιν ἡ ποιητικὴ ὑπερβολή, ὁ ἰδεολογικὸς στόμος, ἡ ἐπιπετιζομένη τεχνουργία, χωρὶς ὁ ποιητὴς νὰ φοιῇ οὐδὲ τῶν τότε κορυφῶν τῆς τραγικῆς τέχνης. Ὁ Ἀριστοφάνης ἀνεπιφύλακτος μέχρι βωμολογίας εἰς τὴν ἔκφρασιν, κατ' οὐσίαν ὅμως ἡθικὸς καὶ τῆς ἀρετῆς υπερασπιστής, ἀποτελεῖ πραγματικὸν ἐντύπωμα καὶ διδάγμα κοινωνικὸν ὑψίστης ὠφελείας.

Αἱ «Νεφέλαι» εἶνε διακωμώδησις τῶν σοφιστῶν. Τοιοῦτος ἐκλαμβάνεται καὶ ὁ Σωκράτης, τὸ κύριον τῆς κωμωδίας πρόσωπον, περὶ τὸν ὁποῖον δρῶσι θαυμάσιοι κωμικοὶ τύποι. Ἡ ὑπεραπολογία τῶν ἀρχαίων ἡθῶν καὶ ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς συγχρόνου ἀνθητικότητος ἀποτελοῦν τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἔργου.

Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον. Ἐπετηρὶς τῶν Μακεδόνων τοῦ Παμμακεδονικοῦ Συλλόγου 1911. Ἐκδίδεται, πέταρτον ἤδη ἔτος, ἐκλεκτὸν, εἰς ὕλην καὶ εἰς τύπον. Τὸ Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον περιέχει ὅχι τὴν κοινὴν καὶ συνήθη τῶν ἡμερολογίων φιλολογικὴν ὕλην. Ἐν αὐτῷ κατοπτρίζεται ἡ Μακεδονικὴ ζωὴ, ἡ τε ἀρχαιοτέρα καὶ ἡ νῦν ζῶσα, ἥτις εἶνε γνησία Ἑλληνικὴ ζωὴ. Οἱ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἀγῶνες τῆς Μακεδονίας, οἱ κρατοῦντες ἐντεταμένῃ τὴν προσοχὴν δλοκλήρου τῆς φυλῆς ἡμῶν, παρέχουσιν ὕλην συγγραφικὴν, ἀξίαν ν' ἀναγνωσθῇ ἀπὸ πάντα Ἑλληνα, ἀξίαν νὰ φρονημάτων πᾶσαν Ἑλληνικὴν διάνοιαν, νὰ ἡλεκτρίσῃ καθὲς Ἑλληνα εἰς πᾶσαν ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας βούσιν. Διότι ἡ Μακεδονία εἶνε ἡ ζωὴ καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὡς τοιοῦτον τὸ Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον πρέπει νὰ γίνῃ ἀπόκρημα πάντες Ἑλλήνων. Τιμᾶται δὲ 4.

Souvenirs d'un vieil Athenien, par Emile Gebhart. Editeurs Bloud et Cie. Paris.— Ὁ Αἰμίλιος Γκεμπάρτ ὑπῆρξεν Ἀθηναῖος οὐχὶ βεβαίως κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀρχαιολόγων ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τὴν τοῦ Σατωβριάνδου, Ραχινὰ καὶ Φενελόν. Ὁ θελατικὸς ὄντως τόμος «Νεανικαὶ Ἐπιστολαί» («Lettres de jeunesse»), περιλαμβάνουσιν θεσπεσίας περιγραφὰς αἰτινες ἀναπολοῦσιν τὸ ὕψος καὶ τὴν ἐμπνευσιν τῶν προμνημονευθέντων Γάλλων συγγραφέων. Αἱ πρῶται ἐντυπώσεις τοῦ συγγραφέως αἰτινες παρήχθησαν ἐκ τῆς μετὰ τῶν ἀρχαιοτήτων ἀναστροφῆς δικαιολογουσιν ἐπαρκῶς τὸν ἄκρατον ἐνθουσιασμόν ὅστις ἐνεφύλευεν ἀπὸ τῆς νεανικῆς του ἡλικίας πρὸς τὴν ἰδιώδη ζωὴν τοῦ Ἀθηναίου. Ὁ Ε. Gebhart ἀπέστελλεν τακτικῶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἀττικὸς» ὥραία ἄρθρα πρὸς τὴν «Γαλλικὴν Δημοκρατίαν», τὴν «Ἐφθμ. τῶν Συζητήσεων» κλπ. Ὁ νέος τόμος τοῦ ἐξοχου συγγραφέως ἐπικαίρως ἐκδίδε-

ται, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ καλλιέργεια τῶν κλασικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ ὑφίσταται ἐπιζημίους ἐπιθέσεις.

Chansons des Ames Blanches, par H. Colas. Editeurs Bloud et Cie Paris.— Προηγείται πρόλογος τοῦ Ἐπισκόπου τῶν Βερσαλλιῶν. Οἱ φιλόδοξοι θὰ ὀφείλωσι ζωηρὰς χάριτας εἰς τὸν κ. Ἑρρίκον Κολᾶ, ὅστις ἔγνω νὰ συγκεντρώσῃ ἐν ὥραιότατῳ τίμῳ, τὰς τερπνοτέρας τῶν ὠδῶν καὶ τῶν ποιήσεών του, τόσον ἐκτιμηθείσας καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν. Σκοπὸς τοῦ νέου συγγραφέως εἶνε ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐθυσίασθη δλοκλήρου βίος εἰς τὸ ἀποστολικὸν ἔργον διὰ τοῦ ἁματός. Τὸ βιβλίον εἶναι γεγραμμένον ἐκ τῶν μυχιαστατων τῆς καρδίας, διότι δοιοῦνται αἱ αἰσθηματικώτεροι χορδαὶ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ πᾶς νέος αἰσθηματίας ὀφείλει μετὰ προσοχῆς νὰ τὸ διεξέλθῃ, διότι θὰ εὕρῃ σοφὰ διδάγματα καὶ ἀγνὰς ἐμπνεύσεις.

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Temoignages» ἐξεδόθη τόμος κριτικῶν δοκιμῶν τοῦ κ. Marcel Coulon. Μεταξὺ τῶν ἄρθρων του περιλαμβάνονται κριτικὴ μελέτη περὶ τοῦ Ρεμύ δὲ Γκουρμὸν τοῦ γνωστοῦ διὰ τὴν βαθύτητα τῆς σκέψεως κριτικοῦ καὶ μυθιστοριογράφου, ἄλλη μελέτη περὶ Ἰωάννου Μωρεᾶς κ.λ.π.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς «Construction moderne» ὁ κ. Α. Γέλδερτ δημοσιεύει ἄρθρον διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Σβορώνου γενομένην ἀνακοίνωσιν περὶ Κολωνοῦ.

Νέον Πνεῦμα. Τεῦχος 1ης Δεκεμβρίου. Περιεχόμενα: Ἐκατονταετηρὶς Βερολίνοιου Πανεπιστημίου, ὑπὸ Π. Βιζουκίδου.— Πινελιές, ὑπὸ Ἀκροθαλασσίτου.— Ἡ ψυχὴ τοῦ βιολοῦ, διήγημα, ὑπὸ Ν. Ἀμουρ-γιαννοῦ.— Τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Ἀθηνᾶς Γαϊτανοπούλου.— Τὸ ἄλγο τοῦ μακελειοῦ, διήγημα ὑπὸ Νοεμῆς Ζωηροῦ.— Γράμματα ἀπὸ τας Ἀθήνας, ὑπὸ Δ. Ι. Καλογεροπούλου.— Λέων Τολστόη, ὑπὸ Nicolas Segur.— Στὴ θάλασσα, στίχοι, ὑπὸ Φ. δὲ Σιμωνε Μπροῦθερ. (Βιβλιοπωλεῖν Ἑστίας ἐν Ἀθήναις).

Ἄρπα. Ἠρξάτο ἐκδιδόμενον ἐν Ἀργεὶ δεκαπεν-θήμερον περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐπιμελεσμένην οἰολογικὴν ὕλην. Τὸ β' φύλλον ἔχει ποιήματα τοῦ Στ. Δάφνη, τοῦ Ι. Περγιαλίτη, μεταφράσιν διηγή-ματος τοῦ Τουαὶν κ.λ.π.

Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις. Τεῦχος Νοεμβρίου. Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ὑπὸ Εὐγενίας Ζωγράφου.— Ἡ Ἑλληνὶς ἐν Λονδίῳ.— Ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἐν τῇ σημερινῇ κοινωνίᾳ.— Ἡ φιλάρεσκος, δρά-μα ὑπὸ Μ. Ἰωσήφ.— Εἰς Ἑλλήν φωτογράφος κ.λ.π.

ΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ:

Ὁ ἐκδότης Α. Messein ἐν Παρίσις ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν λευκώματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Hommage à Verlaine». Εἰς αὐτὸ θὰ γράψουν ποιήματα εἰς μνήμην τοῦ ἐξοχου Γάλλου ποιητοῦ Βερλαὶν οἱ γνωστότεροι Γάλλοι ποιηταί.